

Okoljska grozljivka

Pisalo se je 31. maja 2020 ob 2.05, ko so se začela tresti tla. Zgrabila sem telefon, ključke in pomembno aktovko ter stekla zbuditi starše. Kdo bi si mislil, da se bo iz tako drobne malenkosti razvila taka katastrofa.

Živela sem mirno življenje. Vseh pet dni v tednu sem hodila na isti avtobus, vsak dan sem imela pouk in se vsak konec tedna odpravila k prijateljem v naslednjo ulico na petkovo popoldne. Starši so me pustili praktično kamorkoli sem želela, dokler nisem potovala daljše razdalje na njihov račun. Tako smo se s prijateljico nekega petkovega popoldneva odločile, da bomo šle na koncert priljubljene skupine v Ljubljano. To se ne zgodi velikokrat, zato sem izkoristila priložnost in prihranke zapravila za vlak in vstopnico misleč, da bom doživela najboljši dan v življenju.

Budilka mi je zvonila ob osmih. Napravila sem si kovček in se podala s zvesto prijateljico na pot. Nastanile smo se pri njeni teti. Bila je simpatična na pogled. Imela je bordo barvo las, toda nešteto cigaretnih ogorkov, ki so ležali po celem stanovanju. Pred blokom pa parkiranega BMW-ja s katerim se je vozila vsak dan brez posebnega razloga. Na stežaj sem odprla okno, da se je smrad po okajenem vsaj nekoliko omilil. Ob osmih zvečer naju je čakal koncert, do takrat pa sva s prijateljico imeli namen iti po trgovinah. Zapeljala naju je njena teta. Dim se je kadil iz izpušnega sistema, poleg tega pa smo se peljale v najbolj oddaljeno trgovino. Ko je teta pokadila že tretjo cigareto jo je, kot ostali dve, zalučala skozi odprto okno. Prijateljica si je privoščila žvečilni gumi in se opazovala v ogledalcu. Popravila si je črtalo v robčkom in tega prav tako kot njena teta odvrгла skozi okno, ne menoč se za pešce ob cesti. Ko smo prispele v trgovinski center je žvečilni gumi prilepila pod oglasno desko in se sladko nasmehnila varnostniku, ki jo je sumničavo opazoval. Brez posledic za njeno ravnanje smo se prebile v trgovino. Saj to ni res.

Napočila je ura koncerta. Občinstvo je nestrpno pričakovalo skupino. Po prvi uri težke metal glasbe sem se napotila k stojnici s pijačo. Ob meni je stal možakar visok vsaj 190 cm, s sončnimi očali in s sivimi lasmi dolgimi do oči. S kotičkom očesa se mi je zdelo, da ga vidim kako me opazuje. Kupila sem si kokakolo in čakala na drobiž. Slišati je bilo, kot da sope v neenakomernem ritmu. Prepričana sem, da sem opazila, da se z rokami, ki so bile prekrte z globokimi ranami oklepa kozarca. Čas se je vlekel. Bolj kot sem čakala na blagajničarja, da sešteje denar, glasneje je bilo možakarjevo sopenje, kot da se mi približuje k desnemu ušesu. Kot da želi nekaj reči. Razkriti svoja najtemnejša spoznanja in me oviti v svoje niti omamljenosti in breztežnosti. Blagajničar je pomolil svojo roko. Zgrabila sem drobiž s tako hitrostjo, da bi se mi skoraj razletel po politih tleh z raznimi pijačami. Odvihrala sem proti središču dogajanja, kjer je prej z menoj stala prijateljica. Toda ni je bilo. Ozrla sem se okrog sebe, toda vse kar sem videla je bila ogromna skupina ljudi, ogromno plastičnih kozarčkov, ki so nemi in pohojeni ležali na tleh in v senci koncertnega šotora njega. Njega, ki me je gledal iz oči v oči. Brez njegovih očal. Z njegovimi umazano rumenimi očmi. Take barve, kot so bili vsi lončki. Obrnila sem se stran, toda srhljiv občutek me ni zapustil. Še enkrat sem se ozrla toda tokrat ni bilo več izhoda. Možakar me je zagrabil in mi v roke pomolil rumeno aktovko rekoč z raskavim glasom: »31. maja se bodo tla zatresla in pojavil se bo saharški prah. Reši sebe in svoje bližnje, kajti ti si še edina, ki ji je mar za ta planet. Vse ostalo se bo utopilo pod novonastalo puščavo. Ko bos prišla s svojimi do najbližje reke odpri aktovko. V njej boš našla vse, kar boš potrebovala za prihod k nam. Reka te bo vodila na varno. Zaupaj ji. Tiha voda bregove dere.« Ko je to izrekel se je njegova pojava razblinila.